

Mert rím nélküli verset nem lehet írni, a rímtelen vers nem írja magát, azt bárhonnán is nézem, én írom, a rímek, szótagok, képek, alliterációk helyett a rím nélküli vers, szabad vers ritmusát gondolataim adják, csakhogy a könnyen, szabadon, a spontán módon, a minden napom minden percén sokszor egymást leütve érkező gondolatok nem csengő-bongó, zenét szálazó, gerincborzongató, mélázó, ringó, halk, lányrikató versbe valók, a versben kibomló gondolatok tündérek legyenek, akik a tüzes holdból a nyelv hágcsőjén ereszkednek alá, najádok legyenek, akik a hullámzó tudatból ölelkező rímek kettős vagy hármás ingó csónakján emelkednek a versbe, amit a magyarul valaha szólaló szolgák, papok, szántóvetők írnak az ihlet óráin velem, abba a versbe, amiből be nem vallottan, álszemérmesen végül mindig hiányzom, mert igazán, mert alapjában véve, végső soron és visszavonhatatlanul ebben a rímtelen, szájkás tömegben állok egyedül, leplek és fátylak nélkül, hivatlan gondolataim cseppet sem hízelgő serege élén, magam, akinek így esélyem sincs a verset záró szó vagy pont előtt valami távolivá, mássá, érdekessé válni.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: László Noémi

Látó Szépirodalmi Folyóirat